

Posudek na bakalářskou práci **Iraidy Cherepanove** *Vliv virtuální formy komunikace v rámci internetových komunit na moderní ruský jazyk*, vypracovanou na **FHS UK**

Práce kolegyně Cherepanove je zajímavým pokusem podívat se na změny v jazyce přes jejich přenos z jednoho média do širšího jazykového prostředí. Konkrétně ji zajímá vliv internetové komunikace ve své různorodosti na současný ruský jazyk. Autorka se zaměřuje jednak na představení teorie jazykové změny a předešlé výzkumy v této oblasti (kap. 1.1 až 1.3), jako i přiblížení vlastní experimentální studie, která má teze o přenosu internetového jazyka do běžné ruštiny demonstrovat (2.1 až 2.4).

Každý experiment vyžadují svou metodologii, a tak i zde je metoda práce obšírně představená. Následují pak výsledky práce, které potvrzují existenci přechodu internetových jazykových struktur do standardních podob jazyka a mluvy.

Než se dostane k několika kritickým poznámkám, rád bych pozitivně zhodnotil celkové vyznění práce. Studentka je znalá relevantní literatury, dovede teoretická východiska jasně přenést na pole aktuálního bádání a je přesná ve formulacích. Chtěl bych mimořádně vyzvednout jazykovou podobu bakalářské práce. Je celkem jedno, zda je za její výslednou podobou externí jazyková redakce. S radostí konstatuji, že se čte mimořádně dobře a je téměř bez chyb, což se dnes již opravdu vidí velice zřídka. Pokud jde o další formální aspekty, citování není dokonalé (často chybí odkaz na čísla stran) a (celkem nesystematickým zjišťováním) jsem taky objevil chybějící položky v bibliografii (např. Liqun 2019 nebo Vasilenko 2019).

Pojďme ale k podstatnější obsahové stránce. Nejprve metodologické vymezení – autorka se hlásí k netnografii, ale nikde jsem se pořádně nedozvěděl, co je to za metodu, resp. jak se liší od naprosto standardních postupů v sociálních vědách. (Tohle ale není ani tak problém studentky Cherepanove, jako spíše prof. Kozinetse, na kterého se odvolává).

Trochu mi v bakalářské práci chybí sociální pohled na aktéry internetové komunikace. Právě od jejich postavení značně závisí přenos nových jazykových forem do mimointernetového světa. Na Twitteru je množství novinářů, kteří jsou ve vztahu k formování veřejného diskurzu privilegovanou skupinou a na ně by bylo skvělé se specificky zaměřit.

Dále je tady otázka samotného potvrzení hypotézy o přenosu internetových jazykových forem do mimointernetové komunikace. Tady se autorka spoléhá výhradně na výpovědi respondentů vlastního dotazníku. Jednak se dá namítat, že na obdobné výpovědi principiálně není spoleh, ale problém důvěryhodnosti tvrzení lidských výzkumných subjektů chci ponechat stranou. Spíš bych za silnější evidenci považoval systematické nalézání internetového žargonu v mimointernetových artefaktech: novinách, televizi, odposlechnutých telefonátech, záznamech mluveného slova apod. Pak by byl vliv konkrétního média na zbytek jazykového světa zřejmější.

Nakonec malá poznámka – některé ze slov, jež autorka uvádí mezi těmi z internetového prostředí, nejsou přímo spojeny se síťovými technologiemi (to však neznamená, že to nejsou neologizmy, kalky, nebo transliterace – viz. **селфи** [selfie], **велкам** [welcome], **nebo гоу** [go]).

Moje poznámky ale vůbec nemají snížit kvality práce, kterou celkově považuji za velice zdařilou. Práci tedy doporučuji k obhajobě a navrhuji její hodnocení **výborně**.

V Praze, 9.9. 2020

Mgr. Juraj Hvorecký, PhD